

Súd: Mestský súd Košice
Spisová značka: 64Csp/1/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7125200072
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Vargová
ECLI: ECLI:SK:MSKE:2025:7125200072.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice, sudkyňou JUDr. Annou Vargovou, v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom Milhošť C. 117, 2/ D. B., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom Milhošť C. 117, zastúpených: MICHALOVČÍK, advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 55 943 659, so sídlom vo Svidníku, Makovická č. 768/20, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, o zaplatenie 600,-eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade primerané finančné zadostučinenie vo výške 600,- eur a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcom trovy konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou na tunajší súd dňa 7.1.2025 sa žalobcovia domáhali, aby súd vydal rozsudok v znení:

„ I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade primerané finančné zadostučinenie vo výške 600,- €, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcom trovy konania v plnom rozsahu (100 %), na účet právneho zástupcu žalobcov, vedený v E. F., G., pobočka zahraničnej banky, IBAN: H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, VS: 17119, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania na účet právneho zástupcu žalobcov.“ V odôvodnení žaloby uviedli, že sa v konaní vedenom na Okresnom súde Košice okolie pod sp. zn. 13Csp/168/2020 domáhali ochrany svojich spotrebiteľských práv a to v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500041939 zo dňa 22.2.2014, na základe ktorej bol žalovaným ako veriteľom poskytnutý žalobcom oznámením žalovaného zo dňa 25.2.2014 úver vo výške 360 € so splatnosťou úveru 42 mesiacov, výškou celkovej mesačnej splátky 19,29 €, ročnou úrokovou sadzbou 70,02 % a RPMN úveru vo výške 69,03%. Rozsudkom Okresného súdu Košice – okolie zo dňa 23.11.2021 sp. zn. 13Csp/168/2020 právoplatný čo do výroku II. a III. dňa 15.1.2022 a výrokov I., IV., V. dňa 2.5.2023, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.3.2023, sp. zn. 3CoCsp/27/20222, ktorým súd rozhodol o (i) o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, (ii) o určení neprijateľnej zmluvnej podmienky v časti odkladu splatnosti splátok uvedenej v bode 8, ods. 8.1. Zmluvy o úvere a (iii) o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky v bode Dohody 8 ods. 8. 4. Zmluvy o úvere, ako aj o (iv) povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie žalobcom vo výške 252,59 € s prísl. z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Ďalej v žalobe právny zástupca cituje relevantné časti odôvodnenia súdu prvej inštancie ods. 39, 43 a 46. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení „ Spotrebiteľ“, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá“. Žalobcovia sa tak žalobou domáhajú primeraného

finančného zadosťučinenia, ktoré má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal voči spotrebiteľovi recidívy. Zároveň má mať funkciu relutárnu. Žalobcovia si uplatňujú právo na finančné zadosťučinenie vo výške 600€, nakoľko dvaja žalobcovia si úspešne uplatnili viacnásobné porušenie svojich spotrebiteľských práv a to v súvislosti s ich vzťahmi (zmluvami) , pričom nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške ako ho žalobcovia požadujú odráža najmä tú skutočnosť, že žalovaný sa na úkor žalobcov aj reálne obohatil a to o sumu spolu vo výške minimálne 252,59€, ktorá vznikla aj zneužitím neplatných/neprijateľných zmluvných podmienok v Zmluve úvere, pričom treba zdôrazniť, že žalovaný sa opakovane dopúšťal recidívy v používaní neprijateľných zmluvných podmienok prostredníctvom ktorých inkasoval jemu neprislúchajúce plnenia a konal taktiež spôsobom, ktorý je možné považovať za v rozpore s dobrými mravmi.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe doručenom súdu 28.1.2025 uviedol, že žalobná požiadavka a spôsob „určenia“ sumy zadosťučinenia v žalobe je podľa žalovaného v rozpore s povahou a podstatou finančného zadosťučinenia ako takého a zrejme aj absencia poplatkovej povinnosti je dôvodom, prečo žalobca vecne nezdôvodnil výšku žalovanej sumy. Žalovanému nie je zrejmé na základe akých individuálnych okolností bola určená suma zadosťučinenia, veď „individualizácia“ logicky vylučuje paušálny, resp. v tomto prípade nezistiteľný spôsob určenia finančného zadosťučinenia. Zadosťučinenie je náhrada ujmy v nemajetkovej oblasti. Žalobca cituje z rozhodnutia NS SR sp. zn.4Cdo/171/2005 z 27.4.2006, podľa ktorého výška zadosťučinenia v peniazoch je predmetom úvahy súdu a úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Ďalej žalovaný poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove napr. sp. zn. 14Co/91/2012, podľa ktorého ust. § 3 ods. 5 uvedeného zákona obsahuje neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Podľa žalovaného žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, ani bremeno tvrdenia na preukázanie okolností, podľa ktorých je nimi tvrdý a žalovaný nárok dôvodný, primeraný a oprávnený. Žalovaný tvrdí, že neexistujú žiadne okolnosti preukazujúce primeranosť žalovanej sumy. To potvrdzuje aj ich absencia v žalobe. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť a priznať mu plnú náhradu trov konania.

3. Žalobcovia v replike doručenej súdu dňa 4.3.2025 uviedli, že predovšetkým žalovaný nepopiera dôvodnosť nároku žalobcov na primerané finančné zadosťučinenie, pričom namieta len spôsob „určenia“ a tvrdí, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, ani bremeno tvrdenia na preukázanie okolností a tiež tak namieta primeranosť žalovanej sumy. Žalobcovia zdôrazňujú, že nemôžu byť žiadne pochybnosti o úspešnom domáhaní sa ochrany práv v konaní sp. zn. 13Csp/168/2020. Právo na primerané finančné zadosťučinenie je všeobecne dané bez toho, aby porušenie spotrebiteľských práv, alebo povinností voči spotrebiteľovi spôsobovalo na strane spotrebiteľa akúkoľvek ujmu, nakoľko postačuje už samotná spôsobilosť ujmu spôsobiť, teda postačuje samotná spôsobilosť porušenia práv, alebo povinností viesť k ujme. Žalobcovia citujú z Uznesenia NS SR sp. zn. 3Odo/96/2009 z 30.6.2010 „prichodí totiž súhlasiť s Najvyšším súdom v tom, že netreba a ani nie je možné výšku takéhoto nároku exaktne preukazovať. Zadosťučinenie by malo zodpovedať povahe utrpenej ujmy, čo je pri absencii exaktnejších kritérií vecou posúdenia všeobecného súdu. Ďalej žalobcovia odkazujú na Rozsudok NS SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 z 30.1.2019, z ktorého citujú: „Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľovi dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti, alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovili rozsah finančného zadosťučinenia“. Žalobcovia opätovne poukazujú na to, že právo na primerané finančné zadosťučinenie je dané už bez toho, aby porušenie spotrebiteľských práv, alebo povinností voči spotrebiteľovi spôsobovalo na strane spotrebiteľa akúkoľvek ujmu, v danom prípade žalovaný dokonca aj reálne inkasoval plnenia, na ktoré nemal právo, pričom reálne zinkasoval sumu minimálne (preukázateľnú) vo výške 252,59 € (poskytnutý úver 308,26 €, zaplatené na úver 560,85 €), čo potvrdzuje dôvodnosť reálne vzniknutej ujmy žalobcov a svedčí to o nepoctivom konaní zo strany žalovaného. Ďalej argumentácia spočíva v tom, že rozsah porušenia povinnosti zo strany žalovaného ako dodávateľa bol viacnásobný a to nielen čo do neprijateľnosti dojednaní – neprijateľnosť zmluvných podmienok, spočívajúci v neprijateľnom započítaní poplatku, ale aj v tom, že zo strany žalovaného boli dojednané

až úžerné úroky 70,02%. Stav nezákonnosti v neprospech žalobcu trval od 22.2.2014 od uzatvorenia zmluvy, až do momentu 2.5.2023, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok súdu. V ďalšom žalobcovia zopakovali už použitú argumentáciu a navrhli žalobe vyhovieť.

4. Žalovaný možnosť dupliky nevyužil.

5. Súd vytýčil vo veci pojednávanie, ktorého sa zúčastnil právny zástupca za žalobcov, žalovaný sa z neúčasti na súdnom pojednávaní ospravedlnil s vyslovením súhlasu s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi v spisovom materiáli a zistil tento skutkový stav:

6. Žalobcovia so žalovaným uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500041939 dňa 22.2.2014, na základe ktorej bol žalovaným ako veriteľom poskytnutý žalobcom oznámením žalovaného zo dňa 25.2.2014 úver vo výške 360 € so splatnosťou úveru 42 mesiacov, výškou celkovej mesačnej splátky 19,29 €, ročnou úrokovou sadzbou 70,02% a RPMN úveru 69,03%, ktoré skutočnosti medzi stranami neboli sporné. Žalobcovia predložili súdu Rozsudok Okresného súdu Košice-okolie sp.zn. 13Csp/168/2020 zo dňa 23.11.2021, ktorým súd takto rozhodol:

„I. Súd určuje, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom v 1/ a 2/ rade na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500041939 zo dňa 25.02.2014, je bezúročný a bez poplatkov.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500041939 zo dňa 25.02.2014, uvedená v bode 8, ods. 8.1., v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy, uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/ revolving“) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 51,74 € a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 26,88 € v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi 13Csp/168/2020 2 stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby,“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500041939 zo dňa 25.02.2014, uvedená v bode 8, ods. 8.4., v znení: „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru, je splatná dňom uzavretia tejto Dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru Dlžníkovi podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/ Zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu Dlžníkovi. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1. Zmluvných dojednaní Žiadosti/ Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. b) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet Dlžníka uvedený v čl. 2 Žiadosti/Zmluvy,“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Žalovaný je p o v i n n ý vydať žalobcom v 1/ a 2/ rade bezdôvodné obohatenie vo výške 252,59 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 252,59 € od 25.05.2020 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V. Žalobcovia v 1/ a 2/ rade majú nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu proti žalovanému s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.“

Z odôvodnenia žalobcovia poukázali predovšetkým na nasledovné súdom použité argumenty:

„Vzhľadom na uvedené má súd za to, že dohoda o úroku je v zmysle ust. § 39 Obč. zák. v hrubom rozpore s dobrými mravmi a zároveň v rozpore so zákonom (§ 53 ods. 6 Obč. zák.). Súd

v tejto súvislosti poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého: „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“ V zmysle vyššie uvedeného, súd konštatuje, že v danom prípade odplata (úrok z úveru) prevyšovala najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch a to viac ako dvojnásobne, preto je dohoda o úrokoch neplatná a z tohto dôvodu súd považoval celý úver za bezúčelný“

„Súčasťou zmluvy v bode 8.1 je Dohoda o poskytovaní služieb, v zmysle ktorej si žalovaný voči žalobcom uplatnil odplatu vo výške 51,74 € za službu - odklad troch splátok úveru, ktorú navyše žalobcovia ani nevyužili a napriek tomu ju museli zaplatiť a tiež nebolo sporné, že žalovaný túto odplatu nezarátal do celkových nákladov ani do výpočtu RPMN, pričom tak urobiť mal. Žalobcovia ak chceli zmluvu uzavrieť, museli súhlasiť aj s touto podmienkou, ktorá je súčasťou formulárovej zmluvy a sú to náklady na doplnkové služby priamo súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Nemohli túto službu odmietnuť a táto služba nebola dobrovoľná, čo už vyplýva aj z toho, že napriek tomu, že túto službu nevyužili, museli ju uhradiť a to hneď pri schválení úveru, navyše im táto suma bola automaticky odrátaná z úveru a preto im bolo na účet vyplatená len suma 308,26 € namiesto sumy 360,- €.“

„Neprijateľné zmluvné podmienky sú demonštratívne uvedené v § 53 ods. 4 Obč. zák. a medzi nimi platné od 13.06.2014 pod písm. t) sú uvedené ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa a pod písm. v) požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve, alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie.“

7. Po podanom odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie proti výrokom rozsudku I., IV. a V. rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 3CoCsp/27/2022 zo dňa 30.3.2023 takto: „Potvrďuje rozsudok vo výrokoch č. I., IV. a V. Priznáva žalobcom v1. a v 2. rade proti žalovanému 100% nárok na náhradu trov odvolacieho konania.“

8. Podľa zákona č. 250/2007 § 3 ods. 3 každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

9. Podľa § 3 ods. 5 Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Podľa § 52 ods. 1 OZ Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára obchodník so spotrebiteľom.

11. Podľa § 52 ods. 2 OZ Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

12. Podľa § 52 ods. 3 OZ Obchodníkom je osoba, ktorá v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, z nej vyplývajúcim záväzkom alebo pri obchodnej praktike koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti alebo povolenia, a to aj prostredníctvom inej osoby, ktorá koná v jej mene alebo na jej účet.

13. Podľa § 53a ods. 1 OZ Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie obchodníkovi z dôvodu takejto podmienky, obchodník je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Obchodník má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca obchodníka.

14. Predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zák. č. 250/2007 Z.z. je existencia porušenia práva, alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa, alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. Zákon o spotrebiteľskom úvere, Zákon o finančných službách na diaľku, § 52 a nasl. OZ), úspešné uplatnenie porušenia tohto práva, alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a subjekt, ktorý za porušenie práva, alebo povinnosti zodpovedá.

15. V prejednávanej veci je nesporné, že medzi žalobcami a žalovaným bola uzavretá Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500041939 zo dňa 22.2.2014, na základe ktorej bol žalovaným ako veriteľom poskytnutý žalobcom oznámením žalovaného zo dňa 25.2.2014 úver vo výške 360 € so splatnosťou úveru 42 mesiacov, výškou celkovej mesačnej splátky 19,29 €, ročnou úrokovou sadzbou 70,02% a RPMN 69,03%. Zároveň medzi stranami nebolo sporné, že Rozsudkom Okresného súdu Košice –okolie zo dňa 23.11.2021 sp. zn. 13Csp/168/2020 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Košice zo dňa 30.3.2023 sp. zn. 3CoCsp/27/2022 sa žalobcovia voči žalovanému úspešne domohli svojich spotrebiteľských práv o čom citované rozhodnutia svedčia. Skutkový stav medzi sporovými stranami sporný nebol. Sporným v konaní bola otázka právneho posúdenia splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia a jeho prípadná výška.

16. Žalovaný voči žalobe namietal, že nie sú splnené a preukázané zákonom stanovené dôvody pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia a tiež nie je adekvátna a náležite zdôvodnená výška finančného zadostučinenia.

17. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutia vyšších súdnych autorít, ktorými sa zaoberal Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach: V rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016 v súvislosti s ust. § 3 ods. 5 Zák. č. 250/2007 Z.z. sa uvádza, že „pod úspešným uplatnením porušenia práva, alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva, alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj určenie neprijateľnosti konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.“

18. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 NS riešil možnosť priznať primerané finančné zadostučinenie bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Najvyšší súd uviedol, že ust. § 3 ods. 5 cit. zák. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľovi. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov, domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa, ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, aby spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva, alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva, alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku,

t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezodôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti, alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovujú žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Je preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

19. V prejednávanej veci súd zdôrazňuje, že právny vzťah medzi stranami je spotrebiteľského charakteru, žalobcovia vystupujú ako spotrebiteľia a žalovaný ako dodávateľ, vychádzajúc zo zákonných ustanovení zakotvených v Zákone č. 129/2010 Z.z. a Zákon č. 250/2007 Z.z., ako aj úprava obsiahnutá v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

20. Na základe zisteného skutkového stavu s poukázaním na právnu úpravu primeraného finančného zadosťučinenia mal súd za to, že boli splnené podmienky vyplývajúce z dikcie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. tým, že žalobcovia ako spotrebiteľia boli úspešní v súvisiacom konaní, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Košice okolie pod sp.zn. 13Csp/168/2020 v ktorom sa domáhali ochrany svojich spotrebiteľských práv a preto majú nárok na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý toto porušenie práv spotrebiteľa resp. povinnosti dodávateľa zakomponovaním neprijateľných zmluvných podmienok do spotrebiteľskej zmluvy spôsobil a je zodpovedný. Pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia sa súd riadil úvahami vyplývajúcimi z konkrétnych okolností prejednávanej veci, predovšetkým intenzity porušenia práv spotrebiteľov, povinnosti dodávateľa, charakteru porušených práv/povinností a ich potenciálnych dôsledkov, časového trvania závadného konania a v neposlednom rade aj funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Súd považoval nárok žalobcov za opodstatnený a primeraný. Súd má za to, že priznaná suma reflektuje na závažnosť konkrétnych porušení práv žalobcov, keď súd určil, že Zmluva, ktorú uzavreli žalobcovia ako spotrebiteľia so žalovaným ako dodávateľom obsahuje dve neprijateľné zmluvné podmienky a zároveň poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Napriek tomu, že právo na primerané finančné zadosťučinenie je dané aj bez toho, aby porušenie spotrebiteľských práv alebo povinností voči spotrebiteľovi spôsobovalo akúkoľvek ujmu, v danom prípade žalovaný reálne inkasoval plnenia, na ktoré nemal právo a na úkor žalobcov sa aj bezodôvodne obohatil o sumu vo výške 252,59,- eur. Uvedené malo nepochybne negatívny dopad na majetkovú sféru žalobcov, čím bol preukázaný aj reálny zásah. V neposlednom rade súd zohľadnil aj časový aspekt, keď závadný stav trval približne 9 rokov (spotrebiteľská zmluva bola uzavretá v roku 2014 a súd vyslovil porušenie spotrebiteľských práv v roku 2023). Žalobcovia sa museli voči nezákonnému konaniu žalovaného brániť súdnou cestou, čo u nich vyvolalo stav právnej neistoty, museli podať žalobu, čakať na výsledok konania. Súd tak považoval sumu 600,- eur pre dvoch spotrebiteľov za adekvátnu. Záverom súd považuje za potrebné dodať, že okrem primárneho účelu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorým je odradenie dodávateľa od nekalých praktík do budúcnosti, je účelom aj satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak súd zároveň zohľadnil, že primerané finančné zadosťučinenie nemá slúžiť na obohatenie sa spotrebiteľa.

21. Podľa § 255 ods. 1 CSP Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. Podľa § 262 ods. 1,2 CSP (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

(2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcom priznal voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania, keďže žalobcovia boli v konaní plne úspešní. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestský súd Košice (§ 362 ods. 1 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak žalovaná dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení).